

[Christmas Møller.]

noget andet; men de vilde selvfølgelig stemme efter deres Overbevisning. (*Steen*: Ja, der var en lille Fidus til). Der var en lille Fidus der, siger det ærede Medlem Hr. Steen, og det er jo noget, han er en Kender af. Der var en lille Fidus, den lille Fidus, at i 1927 kunde man sige, at Toldspørgsmaalet ikke var afgjort paa den Maade ved et Valg.

Men overfor det faktiske spørger jeg: Vil man ikke benytte sit Flertal? Og jeg spørger den højtærede Statsminister: Vil han, hvis Socialdemokrater og Radikale faar Flertal i Landstinget, og Flertallet i Folketinget er et andet — nu ved jeg ikke, om den højtærede Statsminister vil gaa i Landbrugsministerens Fodspor og sige, at det kan ikke tænkes ... (*J. Chr. Jensen*: Nej, det kan det heller ikke). Der er en, der ikke kan tænke; det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen kan ikke tænke saa vidt; men vi andre kan det — jeg spørger: Hvis Landstinget ikke er afskaffet, vil saa Statsministeren ikke benytte sit Flertal?

Begribeligvis vil han det, og saa vil det oven i Købet blive en ædel og stor Gerning med sorgbetyngt Sind at maatte benytte sit Flertal overfor det reaktionære Flertal i Folketinget, som midlertidigt sidder. Som det hedder, naar Flertallet gaar til den Side: Den lige og almindelige Valgret kan jo ogsaa en Gang imellem tage fejl. (Af-brydelse af *Einer Jensen*). Den gør det ikke mere, siger det ærede Medlem Hr. Einer Jensen. Ja, hos Skotøjsarbejderne har den jo foreløbig gjort det efter det ærede Medlems Mening.

Men derfor maa jeg sige, at hele denne Udvikling, den Maade, hvorpaa man har stillet sig i de forskellige Situationer, giver selvfølgelig klart det Udtryk, at i Landstinget maa Medlemmerne stemme efter deres Overbevisning paa nøjagtig samme Maade som i dette Ting. Men hvis man derfor vilde sige, at man skal stile imod, eller man tror, at der vilde være noget forstandigt, noget politisk formaalstjenligt, noget gavnligt, ved at den politiske Udvikling formede sig i Retning af en Landstingskamp, en Forfatningskamp, saa svarer jeg dertil, at dette tror jeg absolut ikke.

Til den højtærede Statsministers Udtalelse om de militære Forhandlinger, om de private Samtaler, som jeg havde været fuldstændig udenfor — og naar jeg tænker paa den Tone, som kunde herske før mellem det ærede Medlem Hr. Krag og Statsministeren, synes jeg, jeg har Lov til at sige, at det var maaske heller ikke just behæge-

ligt at være i Skudlinien — vil jeg sige, at jeg kommer jo ikke og beder om en Udtalelse om nogle private Forhandlinger. Hvad Statsministeren og Venstre privat vil forhandle om, kunde det aldrig falde mig ind at blande mig i, det interesserer mig ikke; det er sikkert ikke saa hyggeligt, at det er noget, jeg skal have med at gøre. Men det er noget helt andet, der er sket her. Paa dette Omraade er der faktisk sket dette, at man nu gennem disse Forhandlinger i to Rigsdagssamlinger har sat hele det normale forfatningsmæssige Apparat ud af Spillet. Det er det, der er sket.

Jeg siger ikke, at Partier med forskellige Anskuelser ikke kan forhandle sammen og ogsaa føre fortrolige Forhandlinger; det kan alle Partier, og de Situationer kan vi alle komme i. Men de afsluttes dog næsten altid med et Resultat, og Offentligheden faar saa dette at vide, man gaar til Udvalget om det. Men her er Forholdet det, at i to Rigsdagssamlinger sætter man det normale forfatningsmæssige Apparat ud af Spillet og holder Landets samtlige Vælgere i fuldkommen Uvidenhed om, paa hvilket Grundlag der er forhandlet. Det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen har ved et Møde for nogle Maaneder siden, hvor jeg var til Stede, sagt, at der blev forhandlet paa Regeringsforslagets Grund, og at man kunde være overbevist om, at det var i Nærheden af Regeringsforslaget, man forhandlede, og andre Udtalelser har jo ogsaa været fremsat. Jeg spørger: Er det da i et af sande Demokrater styret Land rimeligt i det vigtigste Spørgsmaal, der foreligger for denne Regering efter dens egen Udtalelse, at holde Befolkningen i fuldkommen Uvidenhed om, hvad Regeringen kunde tænkes at strække sig til, hvad den vil paa hele dette Omraade?

Den højtærede Statsminister railede dernæst over, at man fra det konservative Partis Side havde krævet Statsindgreb overfor Erhvervslivet, det konservative Parti, som ellers altid har talt om Kræfternes frie Spil og om, at Erhvervslivet skulde passe sig selv. Jeg tror ikke, der er den fjerneste Uoverensstemmelse mellem de Betragtninger, som paa det erhvervspolitiske Omraade er gjort gældende fra vor Side. Vi har altid hævdet, at Erhvervslivet i videst mulig Udstrækning skal have Frihed til at udfolde sig, men at det er Statsmagtens Opgave overfor Erhvervslivet som overfor andre Dele af Samfundet i vanskelige økonomiske Tider at træde hjælpende til, underbyggende og understøttende.

Naar den højtærede Statsminister saa